

Arrest

nr. 264 710 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 februari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1996 in San Salvador en groeide op in Colonia El Carmen in Soyapango, San Salvador. Uw moeder werkte in een fabriek en had een informele patisserie. Uw vader was stoffeerder en had een eigen atelier in Colonia Castille in Soyapango. Uw broer, Jeffrey, werkte als chef in een restaurant. U hielp zowel uw moeder als uw vader in hun zaak. In september 2019 volgde u een intensieve cursus Engels aan de Universidad Technologica. Op 2 december 2019 ging u voor de laatste keer naar de les.

Op dinsdag 3 december 2019 ging u niet naar school omdat u ziek was. Rond drie uur in de namiddag belde er een lid van de bende 18 aan bij uw huis. U opende de deur en zag verderop aan de poort een man staan. Hij zei dat hij op zoek was naar u en dat zijn baas, E(...) B(...), hem had gestuurd. E(...) B(...) wilde dat u zijn vriendin zou worden. Ze hadden u reeds geruime tijd in de gaten gehouden en gecontroleerd en wisten alles over uw leven, wat u deed en waar u studeerde. Hij wilde u meenemen en zei dat er geen problemen zouden zijn als u met hem zou meewerken. Als u weigerde mee te gaan, zouden ze u vermoorden waarop hij zijn pistool toonde. U zei dat u niet mee zou gaan, waarop hij u uitschold en nariet dat ze u zouden vermoorden. U sloot de deur en verstopte u in uw kamer. Toen uw ouders thuiskwamen vertelde u hen wat er u die dag overkomen was. Jullie beslisten om de dag nadien aangifte te doen bij de politie.

Op 4 december 2019 ging u met uw moeder aangifte doen bij de politie van San Bartolo Ilopango. Uw vader bracht jullie naar daar met de wagen en reed dan verder naar Colonia Florencia waar hij uw broer onderbracht bij uw tante. De politieagente zei dat ze u pas hulp kon geven als ze een onderzoek gevoerd hadden. Ze bevestigde dat uw leven in gevaar was. Uiteindelijk werd er geen klacht ingediend omdat de politie eerst een onderzoek diende te starten en zij u niet onmiddellijk hulp konden bieden. Hierop besloten jullie dat u zich zou moeten verschuilen in het huis van uw tante in Colonia Florencia, waar ook uw broer was.

Uw ouders keerden terug naar uw ouderlijke huis op 4 december 2019 en op 5 december 2019 kregen zij rond vijf uur 's avonds opnieuw bezoek, ditmaal van twee bendeleden. Zij vroegen waar u was, waren op de hoogte dat u weggevlucht was en aangifte had gedaan bij de politie. Ze zeiden dat u wist wat er zou gebeuren als u hun eis zou weigeren. Ze vroegen uw vader om uw adres, maar hij gaf dit niet. Als uw ouders u die dag niet zouden afgeven, zouden ze u niet enkel vermoorden, maar eerst misbruiken, u laten lijden en u nadien in stukken kappen. Uw vader bood hen geld aan zodat hij u niet moest uitleveren, maar de bendeleden wilden geen geld, ze wilden u. Uw vader sloot de deur en hoorde hen nog lelijke dingen roepen. Die nacht verlieten uw ouders het huis en vluchtten zij eveneens naar uw tante in Colonia Florencia.

Uw ouders beslisten op 6 december 2019 dat u het land zou moeten verlaten voor uw veiligheid. De dagen nadien zochten uw ouders de nodige informatie op om uw reis voor te bereiden. U kwam enkel buiten om de nodige documenten in orde te brengen. Als u buiten kwam, vermomde u zich door een broek te dragen, een bloes, een pruik en een muts. Op 10 december 2019 liet u uw verklaring optekenen bij een advocaat. Op 19 december 2019 kocht uw vader uw vliegtuigticket met behulp van een vriend.

Op 25 december 2019 nam u het vliegtuig in El Salvador en reisde u via Spanje naar België, waar u op 26 december 2019 aankwam. Op 7 januari 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Uit veiligheidsredenen had u geen contact meer met uw ouders vanaf 28 december 2019 tot 1 maart 2020. Uw vader hoorde via een voormalige buurvrouw dat de bendeleden na jullie vertrek nog naar u en uw familie kwamen informeren. Uw ouders verhuisden na uw vertrek om de drie weken om zo de bende te vermijden. Ook in januari 2020 contacteerde uw vader de buurvrouw die hem toen vertelde dat de bendeleden in de kolonie van huis tot huis gingen, geld vroegen en informeerden naar u en uw familie.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador gedood te worden door de bende 18.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw verklaring over uw problemen met de bende 18 opgetekend door een advocaat/notaris, het aankoopbewijs van uw vliegtuigticket en twee uittreksels van uw strafregister.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen omtrent uw problemen met de bende 18 weten immers niet te overtuigen.

Vooreerst zijn er de nodige vraagtekens te plaatsen bij uw verklaring omtrent het al dan niet indienen van een klacht bij de politie in El Salvador. Aanvankelijk verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw moeder en u klacht gingen neerleggen bij de politie, maar dat de politie niet kon helpen omdat ze eerst onderzoek moesten voeren en dat het beter was dat jullie het huis zouden verlaten (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Gezien jullie de situatie niet vertrouwden omdat de politie niet onmiddellijk wilde helpen, besloten jullie om geen klacht in te dienen (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Later verklaart u echter op het CGVS dat de agente wel een onderzoek zou starten naar het incident van 3 december 2019, maar dat zij niet wilde dat jullie klacht neerlegden (CGVS, p. 14). Verderop in het persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de agente uw klacht niet wilde noteren, geen onderzoek kon starten en dat uw enige optie was om weg te gaan (CGVS, p. 19). Gevraagd of de politie nu wel of niet een onderzoek wilde voeren, antwoordt u dan weer dat ze wel een onderzoek gingen voeren, maar dat ze niets hebben gedaan (CGVS, p. 19). Hierop vraagt de protection officer of u achteraf nog navraag deed naar dit onderzoek, hetgeen u niet deed omdat jullie hen niet vertrouwden, daar ze u niet wilden helpen terwijl ze u hadden moeten helpen (CGVS, p. 20). Deze verklaring houdt echter geen steek, daar u eerder verklaarde dat de agente wel een onderzoek wilde starten, waaruit afgeleid kan worden dat ze u wel wilde helpen. Bovendien verklaart u dat de agente u geen bewijs wilde meegeven van het incident, hetgeen geen aanwijzing is dat ze u niet wilden helpen, maar een logisch gevolg van uw beslissing om geen klacht neer te leggen (CGVS, p. 14). Als u geen klacht neerlegt, kan de politie immers geen kopie of bewijs van uw verklaring overhandigen. Dat u geen duidelijkheid weet te scheppen over het al dan

niet neerleggen van uw klacht bij de politie is erg vreemd en doet te vraag rijzen of u effectief naar de politie stapte om hun hulp in te roepen.

Wat betreft het incident dat plaatsvond op 3 december 2019, waarbij een bendelid van de bende 18 naar uw huis kwam en u verplichtte om het vriendinnetje te worden van de bendeleider "El Bocino", kunnen eveneens de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van dit incident (CGVS, p. 12-13). Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat het bendelid op een gegeven moment zijn dreigement kracht bijzette door een pistool boven te halen (CGVS, p. 13). Bij uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u uitgebreid over het incident van 3 december 2019, maar vermeldde u niet dat het bendelid een pistool bovenhaalde (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Gevraagd waarom u bij de DVZ geen gewag maakte van het feit dat het bendelid gewapend was, verklaart u dat u enkel kort uw relaas mocht geven en dat de interviewster van de DVZ niet toeliet dat u details gaf (CGVS, p. 18). Dit is echter niet aannemelijk daar er in uw verklaring bij de DVZ tal van details beschreven staan die minder essentieel zijn dan het feit dat het bendelid een pistool bovenhaalde (Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Ook wat betreft de dag waarop u onderdook bij uw tante in Colonia Florencia, zijn uw verklaringen niet coherent. Zo verklaart u bij de DVZ dat u vanaf 5 december 2019 in Colonia Florencia ging wonen (Verklaring DVZ, punt 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u daarentegen dat u onmiddellijk na het verlaten van het politiekantoor op 4 december 2019 onderdook bij uw tante (CGVS, p. 6, 14 en 20). Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u na 4 december 2019 niet meer terugkeerde naar Soyapango (CGVS, p. 7), hetgeen niet strookt met uw latere verklaringen. Zo werd uw paspoort op 6 december 2019 door u aangevraagd in Soyapango (CGVS, p. 11; document 1) en ook een uittreksel van uw strafregister werd door uzelf op 16 december 2019 opgehaald (CGVS, p. 12). Uit dit uittreksel van uw strafregister kan opgemaakt worden dat dit eveneens in Soyapango uitgegeven werd (document 6). Wanneer de protection officer u later tijdens het persoonlijk onderhoud confronteert met uw tegenstrijdige verklaring dat u eerst verklaarde niet meer naar Soyapango terug te zijn gekeerd, maar later verklaarde dat u uw paspoort toch nog ging ophalen in Soyapango, zegt u dat dat was omdat het de 6de (december nvdr.) was en jullie enkel gingen om jullie paspoort op te halen (CGVS, p. 23). Bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud komt u hier nog op terug en verklaart u dat u de initiële vraag met betrekking tot uw terugkeer naar Soyapango (CGVS, p. 7) geïnterpreteerd had als vraag of u nog in Soyapango ging wonen en dat u daarom zei dat dat niet zo was en dat u in realiteit enkel nog uw paspoort ging ophalen (CGVS, p. 24). Deze verklaring is echter niet afdoende, daar uit het uittreksel van uw strafregister eveneens blijkt dat dit uitgegeven werd in Soyapango, u dit zelf ging ophalen en u dit tweede bezoek aan Soyapango zelf niet aanhaalt in uw verklaringen (document 6; CGVS, p. 12).

Ook het feit dat uw moeder op 9 december 2019 uw geboorteakte ging ophalen in Soyapango, is opmerkelijk (CGVS, p. 11; document 3). Het leven van uw ouders werd tijdens het bezoek van de bendeleden op 5 december 2019 namelijk eveneens bedreigd, waardoor ook zij genoodzaakt waren om vanaf 6 december 2019 onder te duiken bij uw tante in Colonia Florencia (CGVS, p. 15). Dat zowel uw moeder als u nog terugkeerden naar Soyapango voor een geboorteakte en een uittreksel van een strafregister is vreemd daar deze documenten niet essentieel zijn om uw land te ontvluchten en bovendien betekende deze terugkeer naar Soyapango een onnodig risico om de bendeleden opnieuw tegen het lijf te lopen.

Voorts kan er wat betreft het incident dat op 5 december 2019 plaatsvond tussen de bende 18 en uw ouders nog opgemerkt worden dat ook hier uw verklaring op het CGVS niet overeenstemt met uw eerdere verklaring op de DVZ. Zo verklaarde u bij de DVZ dat er op de ochtend van 5 december 2019 twee bendeleden aan uw ouderlijke huis naar u kwamen informeren (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud plaatst u dit incident echter nadat uw ouders terugkeerden van hun werk op 5 december 2019 om vier of vijf uur 's avonds (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de incoherentie tussen beide verklaringen, stelt u dat u bij de DVZ niet zei dat het incident 's morgens plaatsvond, maar dat uw ouders 's morgens ontsnapten (CGVS, p. 21). Toen de protection officer u in het begin van uw persoonlijk onderhoud de vraag stelde of het interview op de DVZ goed verlopen was, bevestigde u dit evenwel en wees u er niet op dat er in uw relaas van de DVZ iets genoteerd werd dat u niet gezegd had (CGVS, p. 3). Hierdoor is uw verklaring wat betreft deze tegenstrijdigheid tussen de twee verklaringen, niet toereikend.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan toegevoegd worden dat uw bewering dat uw ouders nog steeds om de drie à vier weken moeten verhuizen om de bendes te ontlopen, louter een blote bewering is die u niet weet te staven (CGVS, p. 5). Ook uw verklaringen hierover weten niet te overtuigen. Zo

verklaarde u aanvankelijk tijdens uw interview op de DVZ op 18 augustus 2020 dat uw ouders en uw broer nog steeds in Colonia Florencia wonen (Verklaring DVZ, punt 13 A en 17). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat u reeds op 1 maart 2020 op de hoogte was dat uw ouders om de drie weken van adres veranderden (CGVS, p. 16 en 21). Het is dan ook een raadsel waarom u tijdens uw interview op de DVZ niet reeds gewag maakte van de moeilijke omstandigheden waarin uw ouders en uw broer zich op dat moment bevonden in El Salvador. Dat u pas op het CGVS de penibele situatie van uw ouders uit de doeken doet, komt de geloofwaardigheid ervan niet ten goede.

Wanneer u daadwerkelijk vreest voor uw leven, mag er verwacht worden dat er snel gehandeld werd na het incident van 4 en 6 december 2019 opdat u zo snel mogelijk het land zou kunnen verlaten. Toch worden uw vliegtuigtickets pas op 19 december 2019 aangekocht (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom er nog tot de 19de december gewacht werd met het aankopen van de tickets, verklaart u: "Omdat zij dat gingen ontdekken, in zo weinig tijd zouden vinden en ook omwille van het seizoen" (CGVS, p. 23). Hierop herformuleert de protection officer de vraag en stelt dat jullie reeds op 10 december 2019 beslist hadden dat u naar België zou komen, waarom er dan nog tot de 19de gewacht werd met het boeken van een ticket (CGVS, p. 23). Hierop antwoordt u dan weer dat dat niet op de 10de gebeurde, maar dat jullie de 6de beslisten dat u het land moest verlaten, maar nog niet beslist werd voor België (CGVS, p. 23). Uit de verklaring die u op 10 december 2019 liet optekenen bij de advocaat/notaris blijkt echter dat u toen reeds de beslissing genomen had om naar België af te reizen, gezien hierin onder puntje 4 letterlijk staat dat u de beslissing nam om naar België te emigreren (document 4). U weet hierbij opnieuw geen duidelijkheid te scheppen waarom u nog wachtte tot 19 december 2019 om een ticket te boeken.

Bovendien reisde u via Spanje naar België en ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 3). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als vrouw die een problematiek van seksuele intimidatie inroept op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De verklaring die u liet optekenen bij een advocaat/notaris bevat louter uw verklaring over de incidenten waardoor het aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. Het aankoopbewijs van uw vliegtuigticket heeft enkel betrekking op uw reisweg, die hier evenmin betwist wordt. De twee uittreksels uit uw strafregister tonen dan weer louter aan dat u beschikt over een blanco strafblad.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de

vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster meent dat verweerder de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij wijst erop dat zij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen door de bendeleden die haar hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent volgens verzoekster niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat haar leven niet in gevaar zou zijn. Meer nog, de bedreigingen werden erger en erger naarmate verzoekster klacht trachtte in te dienen en bescherming vroeg aan de El Salvadoraanse autoriteiten, aldus verzoekster.

Verzoekster stelt dat er volgens verweerder ‘vraagtekens’ kunnen worden geplaatst of zij al dan niet klacht indiende bij de politie en betoogt dat verweerder niet heeft begrepen in welke prangende situatie zij zich bevond en een en ander door elkaar haalt. Verzoekster verduidelijkt dat zij samen met haar moeder naar de politie ging met de intentie om klacht neer te leggen doch de agent de klacht niet wilde noteren en zei dat ze het gingen onderzoeken en eens langskomen, terwijl verweerder doet uitschijnen alsof zij een keuze had om al dan niet klacht in te dienen. Verzoekster voert aan dat zelfs al er geen klacht werd genoteerd, de bendeleden niet veel later al op de hoogte waren dat zij bij de politie was langs geweest. De weigering om de klacht te noteren, in combinatie met het feit dat de bendeleden onmiddellijk op de hoogte waren van het bezoek aan de politie, deed verzoekster en haar familie volledig wanhopen en het geloof verliezen in de politiediensten waardoor zij geen andere optie zagen dan onder te duiken en voor verzoekster om het land te verlaten. Verzoekster benadrukt dat de politie haar niet alleen kon/wilde beschermen, zij speelden informatie gewoonweg door aan de bendeleden. Zij betoogt verder dat verweerder op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel en het feit dat zij in El Salvador geen bescherming kan genieten van de autoriteiten, terwijl verweerder er nochtans zelf zeer goed van op de hoogte is gezien de politie eveneens geïnfiltreerd is door bendeleden. Verzoekster betoogt dat dit niet louter gesteund is op hypothesen maar blijkt uit objectieve rapporten waarbij zij wijst op de Country Policy and Information Note van januari 2021 en stelt dat de politie in El Salvador bijzonder corrupt is en vaak samenwerkt met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen.

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoekster vreest voor haar leven en dat verweerder op geen enkel ogenblik de gegrondheid van verzoeksters vrees voor haar leven heeft onderzocht. Verzoekster voert aan dat het duidelijk is dat verweerder de werking van de bendes in El Salvador niet kent, dat zij er bedreigd werd en geen kant meer op kon.

Vervolgens gaat verzoekster in op de vermeende inconsistenties en tegenstrijdigheden die verweerder aanhaalt tussen haar verklaringen op de DVZ en haar gehoor op het CGVS. Zij stelt te volharden in haar verklaringen zoals gedaan bij het CGVS en voert aan dat zij op de DVZ amper de tijd en de mogelijkheid kreeg om haar problemen uitgebreid uiteen te zetten, dat zij telkens werd onderbroken en haar werd verzekerd dat zij op het CGVS de kans zou krijgen om alles gedetailleerd uiteen te zetten. Zij meent dan ook dat er haar thans geen vermeende tegenstellingen en/of omissies kunnen worden verweten.

Wat haar terugkeer naar Soyapango betreft, merkt verzoekster op dat zij dit puur uit noodzaak en met de nodige voorzorgsmaatregelen deed, zijnde om haar paspoort, uittreksel uit het strafregister en geboorteakte (opgehaald door haar moeder) op te halen. Zij was ervan overtuigd dat zij deze documenten nodig zou hebben om zich te kunnen identificeren in het buitenland en nam daarom het risico om voor korte periodes terug te keren naar Soyapango. Verzoekster onderstreept dat zij er echter na de inspanning om klacht neer te leggen op 4 december niet meer heeft verbleven en onmiddellijk onderdook toen duidelijk werd dat zelfs de politie haar niet kon/wilde beschermen. Zij benadrukt dat als zij buiten kwam, zij was vermomd. Verweerder focust zich volgens verzoekster op details en verliest de essentie, de gebeurtenissen en haar vrees volledig uit het oog, wat niet ernstig is en een totaal gebrek aan inlevingsvermogen toont in haar situatie.

Verder hekelt verzoekster het motief dat zij te lang zou hebben gewacht om het land te verlaten. Ze voert in dit verband aan dat zij voor 3 december nooit de intentie had om El Salvador voorgoed te verlaten, dat na de dreigementen van 3 december alles in een stroomversnelling is gekomen en zij zich zo snel mogelijk heeft trachten voor te bereiden om te vluchten uit El Salvador. Verzoekster betoogt dat verweerder bezwaarlijk kan beweren dat een vlucht na 16 dagen (waarbinnen zij ook nog eerst trachtte bescherming te zoeken bij haar eigen autoriteiten) te lang zou zijn om haar leven en familieleden voorgoed achter te laten. Deze redenering toont volgens verzoekster andermaal aan hoe onredelijk verweerder te werk is gegaan. Ze geeft aan dat het feit dat zij op 10 december al beslist had naar België te komen, niet betekent dat de gebeurtenissen, haar vrees en problemen niet waar zouden zijn. Uit de motivering van verweerder zou dan ook blijken hoe onredelijk en onvoorzichtig verweerder te werk is gegaan bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoekster erop dat verweerder niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, doch meent dat zij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt niet te begrijpen hoe verweerder kan stellen dat zij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij wijst er verder op dat het rapport waarop verweerder zich baseert bovendien achterhaald is nu anno 2021 de (humanitaire) situatie in El Salvador volledig ontspoord is en geeft aan dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld waarbij zij citeert uit een artikel van The Guardian uit 2019 en een ander webartikel uit 2019. Verzoekster haalt aan dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en betoogt dat verweerder bezwaarlijk kan volhouden dat zij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven leiden. Zij stelt immers te zullen geconfronteerd worden door bendes die afpersen, dat zij er geen werk zal hebben door deze crisis en niet de medische zorg zal kunnen krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster de “*Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs*” van Home Office van januari 2021 – versie 3.0 toe.

2.2.2. Op 29 oktober 2021 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 waarbij de weblink wordt weergegeven en waarin hij eveneens wijst op de Nederlandstalige COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle

feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters beschermingsverzoek is gesteund op het relaas dat zij in El Salvador vreest gedood te worden door bende 18 nadat zij werd gevraagd de vriendin te worden van de bendeleider El Bocino, doch hier niet op inging.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Uit de landeninformatie blijkt verder dat vrouwen, voornamelijk minderjarige meisjes, gedwongen kunnen worden om de vriendin te worden van een bendelid (Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs van Home Office van januari 2021, p. 10, p. 27 en p. 61-62) en dat indien een vrouw de

'avances' van een bendelid afwijst, dit kan worden beschouwd als verzet tegen de autoriteit van de bendes en zij haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn (COI Focus 12 oktober 2020, p. 20).

Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoekster onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"). Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie.

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Daargelaten verzoeksters betoog aangaande de vraag of de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, komt de Raad na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees ten aanzien van de bende 18 in El Salvador. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het voeren van een betoog tegen overtollige overwegingen alsook het herhalen of op punt stellen van haar verklaringen, en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Zo bekritiseert verzoekster het motief dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst of zij al dan niet een klacht indiende bij de politie en verduidelijkt thans dat hoewel zij de intentie had om een klacht neer te leggen, de agente de klacht niet wilde noteren, en dit haar werd geweigerd.

De Raad moet echter opmerken dat de commissaris-generaal terecht stelt dat er geen duidelijkheid werd geschept over de gang van zaken bij de klachtindiening en de vraag doet rijzen of verzoekster effectief naar de politie stapte om hun hulp in te roepen. Hoewel uit de verklaringen van verzoekster duidelijk naar voren komt dat uiteindelijk geen klacht werd ingediend/dan wel genoteerd, blijkt in casu

niet dat verzoekster consistente verklaringen aflegde inzake het gebrek aan de klachtindiening. Zoals de commissaris-generaal opmerkt in de bestreden beslissing, gaf verzoekster eerst in de vragenlijst van 18 augustus 2020 aan dat zij samen met haar moeder besliste geen klacht in te dienen omdat ze de situatie wantrouwden daar de politie hen niet wilde helpen. De politie zou immers hebben aangegeven dat ze verzoekster niet konden helpen omdat er een onderzoek diende te gebeuren. Later tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf verzoekster dan weer aan dat de agente niet wilde dat zij een klacht indienden (persoonlijk onderhoud, p. 14), om dan verder te stellen dat de agente de klacht niet wilde noteren en ook aangaf dat ze zelfs geen onderzoek kon starten (persoonlijk onderhoud, p. 19). Nu geen eensluitende verklaringen worden afgelegd, brengt het gebrek aan coherentie de geloofwaardigheid van het relaas dat verzoekster naar de politie zou zijn gestapt in het gedrang.

De Raad moet hierbij volledigheidshalve opmerken dat uit de beschikbare landeninformatie, waaronder de informatie die verzoekster zelf aanhaalt en citeert, veeleer corruptie en straffeloosheid worden vermeld waarbij wordt opgemerkt dat vele klachten niet volledig worden onderzocht, dat er weinig vervolgingen plaatsvinden (Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs van Home Office van januari 2021, p. 13; COI Focus 12 oktober 2020, p. 22-26). Verzoekster brengt geen concrete objectieve informatie naar voren aangaande weigeringen van klachtindieningen. De Raad merkt overigens op dat, los van de vraag of er een klacht werd neergelegd of hiertoe afdoende inspanningen werden gedaan en daargelaten de vraag of verzoekster effectieve overheidsbescherming kan genieten, verzoekster er met haar betoog dat zij geen klacht kon indienen en zij geen bescherming kan genieten in El Salvador aan voorbijgaat dat de commissaris-generaal, en in navolging de Raad, geen geloof hecht aan het incident met de bende 18. Bijgevolg stelt de vraag naar overheidsbescherming zich hier dan ook niet pertinent.

Wat betreft het eerste incident op 3 december 2019, waarbij een bendelid van de bende 18 naar verzoeksters huis kwam en haar verplichtte om de vriendin te worden van de bendeleider "El Bocino", wijst de Raad erop dat door de commissaris-generaal terecht het volgende wordt geoordeeld: *"Wat betreft het incident dat plaatsvond op 3 december 2019, waarbij een bendelid van de bende 18 naar uw huis kwam en u verplichtte om het vriendinnetje te worden van de bendeleider "El Bocino", kunnen eveneens de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van dit incident (CGVS, p. 12-13). Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat het bendelid op een gegeven moment zijn dreigement kracht bijzette door een pistool boven te halen (CGVS, p. 13). Bij uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u uitgebreid over het incident van 3 december 2019, maar vermeldde u niet dat het bendelid een pistool bovenhaalde (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Gevraagd waarom u bij de DVZ geen gewag maakte van het feit dat het bendelid gewapend was, verklaart u dat u enkel kort uw relaas mocht geven en dat de interviewster van de DVZ niet toeliet dat u details gaf (CGVS, p. 18). Dit is echter niet aannemelijk daar er in uw verklaring bij de DVZ tal van details beschreven staan die minder essentieel zijn dan het feit dat het bendelid een pistool bovenhaalde (Vragenlijst CGVS, punt 3.5)."*

Verzoekster stelt te volharden in haar verklaringen zoals gedaan bij het CGVS en betoogt in het verzoekschrift dat zij op de DVZ amper de tijd en de mogelijkheid kreeg om haar problemen uitgebreid uiteen te zetten, dat zij telkens werd onderbroken en haar werd verzekerd dat zij op het CGVS de kans zou krijgen om alles gedetailleerd uiteen te zetten zodat haar thans geen vermeende tegenstellingen en/of omissies kunnen worden verweten. Verzoekster kan in dit betoog echter niet ernstig worden genomen en overtuigt dan ook allermint. Vooreerst moet opgemerkt dat hoewel verzoekster ten overstaan van het CGVS verklaarde dat zij tijdens het interview bij de DVZ alle essentiële elementen kon weergeven zij ook aangaf dat er wel nog enkele specificaties ontbraken, dat ze niet alle stukken in detail heeft kunnen uiteenzetten maar het niet zo is dat er stukken ontbraken (persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoekster heeft bovendien, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, bij haar verklaring bij de DVZ tal van details beschreven die minder essentieel zijn dan het feit dat het bendelid een pistool bovenhaalde. Zo wees verzoekster op de verbale agressie van het bendelid evenals op het gegeven dat hij op het poortje geslagen zou hebben (verklaring DVZ van 18 augustus 2020, punt 3.5) zodat het de Raad niet ernstig voorkomt dat verzoekster hierbij het pistool niet vermeld zou hebben.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat het interview op de DVZ korter is dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel

redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over het incident van 3 december 2019 waarbij zij werd bedreigd, wat toch een essentieel element is van haar vluchtrelaas. Dat haar op de DVZ werd gevraagd om het kort te houden, verklaart niet waarom zij evenwel andere, minder essentiële, details zou vermelden doch nalaten het pistool te vermelden.

De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij in de motivering dat ook wat betreft de dag waarop verzoekster onderdook bij haar tante in Colonia Florencia, haar verklaringen niet coherent zijn. Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt integraal overgenomen door de Raad:

“Zo verklaart u bij de DVZ dat u vanaf 5 december 2019 in Colonia Florencia ging wonen (Verklaring DVZ, punt 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u daarentegen dat u onmiddellijk na het verlaten van het politiekantoor op 4 december 2019 onderdook bij uw tante (CGVS, p. 6, 14 en 20). Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u na 4 december 2019 niet meer terugkeerde naar Soyapango (CGVS, p. 7), hetgeen niet strookt met uw latere verklaringen. Zo werd uw paspoort op 6 december 2019 door u aangevraagd in Soyapango (CGVS, p. 11; document 1) en ook een uittreksel van uw strafregister werd door uzelf op 16 december 2019 opgehaald (CGVS, p. 12). Uit dit uittreksel van uw strafregister kan opgemaakt worden dat dit eveneens in Soyapango uitgegeven werd (document 6). Wanneer de protection officer u later tijdens het persoonlijk onderhoud confronteert met uw tegenstrijdige verklaring dat u eerst verklaarde niet meer naar Soyapango terug te zijn gekeerd, maar later verklaarde dat u uw paspoort toch nog ging ophalen in Soyapango, zegt u dat dat was omdat het de 6de (december nvdr.) was en jullie enkel gingen om jullie paspoort op te halen (CGVS, p. 23). Bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud komt u hier nog op terug en verklaart u dat u de initiële vraag met betrekking tot uw terugkeer naar Soyapango (CGVS, p. 7) geïnterpreteerd had als vraag of u nog in Soyapango ging wonen en dat u daarom zei dat dat niet zo was en dat u in realiteit enkel nog uw paspoort ging ophalen (CGVS, p. 24). Deze verklaring is echter niet afdoende, daar uit het uittreksel van uw strafregister eveneens blijkt dat dit uitgegeven werd in Soyapango, u dit zelf ging ophalen en u dit tweede bezoek aan Soyapango zelf niet aanhaalt in uw verklaringen (document 6; CGVS, p. 12).”

Verzoekster voert aan dat zij puur uit noodzaak terugkeerde naar Soyapango en slechts voor korte periodes dit risico nam waarbij ze steeds vermomd was. Hiermee biedt zij evenwel geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat zij, geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaring dat zij eerst verklaarde niet meer naar Soyapango terug te zijn gekeerd terwijl ze later verklaarde dat ze haar paspoort toch nog ging ophalen in Soyapango, stelde dat ze er enkel ging om het paspoort op te halen en dat ze de initiële vraag had geïnterpreteerd als de vraag of ze nog ginder ging wonen. Hierbij moet de Raad samen met de commissaris-generaal opmerken dat verzoekster het tweede bezoek aan Soyapango bij de vraag naar de terugkeer naar Soyapango niet aanhaalde. In het verzoekschrift stelt ze meermaals te zijn teruggekeerd uit noodzaak voor de nodige documenten doch dit kan de hierboven vastgestelde incoherentie niet herstellen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, waar verzoekster zelf stelt dat haar ouders opzoekingen hebben verricht naar internationale bescherming in België (persoonlijk onderhoud, p. 9), zij de noodzaak van een tweede bezoek aan Soyapango - waar het incident heeft plaatsgevonden met de bende 18 en nog steeds achter haar gevraagd zou worden - om een uittreksel van het strafregister te bekomen, geenszins aantoon. Verzoekster biedt geen afdoende verklaring voor dergelijk risicovolle gedrag in het licht van de door haar aangevoerde problemen en ondermijnt hiermee de ernst van de door haar ingeroepen vrees.

Verder overweegt de commissaris-generaal nog op goede gronden als volgt: *“Ook het feit dat uw moeder op 9 december 2019 uw geboorteakte ging ophalen in Soyapango, is opmerkelijk (CGVS, p. 11; document 3). Het leven van uw ouders werd tijdens het bezoek van de bendeleden op 5 december 2019 namelijk eveneens bedreigd, waardoor ook zij genoodzaakt waren om vanaf 6 december 2019 onder te duiken bij uw tante in Colonia Florencia (CGVS, p. 15). Dat zowel uw moeder als u nog terugkeerden naar Soyapango voor een geboorteakte en een uittreksel van een strafregister is vreemd daar deze documenten niet essentieel zijn om uw land te ontvluchten en bovendien betekende deze terugkeer naar Soyapango een onnodig risico om de bendeleden opnieuw tegen het lijf te lopen.*

Voorts kan er wat betreft het incident dat op 5 december 2019 plaatsvond tussen de bende 18 en uw ouders nog opgemerkt worden dat ook hier uw verklaring op het CGVS niet overeenstemt met uw eerdere verklaring op de DVZ. Zo verklaarde u bij de DVZ dat er op de ochtend van 5 december 2019 twee bendeleden aan uw ouderlijke huis naar u kwamen informeren (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud plaatst u dit incident echter nadat uw ouders terugkeerden van hun werk op 5 december 2019 om vier of vijf uur 's avonds (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de incoherentie tussen beide verklaringen, stelt u dat u bij de DVZ niet zei dat het incident 's morgens plaatsvond, maar dat uw ouders 's morgens ontsnapten (CGVS, p. 21). Toen de protection officer u in het begin van uw

persoonlijk onderhoud de vraag stelde of het interview op de DVZ goed verlopen was, bevestigde u dit evenwel en wees u er niet op dat er in uw relaas van de DVZ iets genoteerd werd dat u niet gezegd had (CGVS, p. 3). Hierdoor is uw verklaring wat betreft deze tegenstrijdigheid tussen de twee verklaringen, niet toereikend.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan toegevoegd worden dat uw bewering dat uw ouders nog steeds om de drie à vier weken moeten verhuizen om de bendes te ontlopen, louter een blote bewering is die u niet weet te staven (CGVS, p. 5). Ook uw verklaringen hierover weten niet te overtuigen. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw interview op de DVZ op 18 augustus 2020 dat uw ouders en uw broer nog steeds in Colonia Florencia wonen (Verklaring DVZ, punt 13 A en 17). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat u reeds op 1 maart 2020 op de hoogte was dat uw ouders om de drie weken van adres veranderden (CGVS, p. 16 en 21). Het is dan ook een raadsel waarom u tijdens uw interview op de DVZ niet reeds gewag maakte van de moeilijke omstandigheden waarin uw ouders en uw broer zich op dat moment bevonden in El Salvador. Dat u pas op het CGVS de penibele situatie van uw ouders uit de doeken doet, komt de geloofwaardigheid ervan niet ten goede.”

Ook wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“Bovendien reisde u via Spanje naar België en ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 3). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.”

De voormelde motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Hoewel verzoekster kan gevolgd worden in haar betoog dat verweerder bezwaarlijk kan voorhouden dat zij niet snel gehandeld zou hebben na het incident door pas op 19 december vliegtickets te kopen, zijnde 16 dagen na het incident, is dit betoog evenwel niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen dat verzoeksters beweerde problemen niet geloofwaardig zijn. De Raad beschouwt dit dan ook als een overtollig motief van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster wijst op haar kwetsbaar profiel, zonder dit evenwel te specificeren, herhaalt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan de door haar aangevoerde problemen die haar ertoe zou hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekster naar haar profiel - zij het als jonge vrouw, als iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende door de avances te weigeren, zij het als terugkeerder - volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft daar zij niet verder komt dan het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 waarnaar verweerder verwijst: *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.”* (p. 29). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden. Verzoekster moet aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, blijft zij hiertoe in gebreke.

De Raad merkt hierbij op dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van verzoekster om internationale bescherming

zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "certain returnees from abroad" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "depending on the particular circumstances of their case" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde problemen met de bende 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster voor haar vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bende 18 stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, en in acht genomen dat haar ouders er nog steeds verblijven hoewel ook haar ouders thuis zouden bedreigd zijn geweest en de bewering dat zij om de drie weken zouden verhuizen niet wordt gestaafd, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risico-verhogend of verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoekster zou wijzen op haar profiel als vrouw, herhaalt de Raad dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt dat alle vrouwen in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 19-20). Zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, in casu hun specifiek profiel of specifieke omstandigheden (p. 36-37). Verzoekster kan zich dan ook niet vergenoegen met de loutere stelling dat zij als vrouw zal worden gevisieerd door bendes zonder dit verder te concretiseren, te meer nu zij concrete en actuele problemen met de bende 18 niet aannemelijk maakt. Zij maakt een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico in haar hoofde omwille van haar vrouw-zijn dan ook niet aannemelijk.

Het feit dat zij een periode in Spanje en België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in Spanje/België sinds december 2019 voor de duur van de asielpprocedure, gelet op haar verblijf in El Salvador sinds haar geboorte in 1996, als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. Hierbij dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van enige afpersing van haar ouders (persoonlijk onderhoud, p. 4) hoewel zij reeds, los van verzoeksters verblijf in het buitenland, kunnen aangemerkt worden als welvarend nu de vader een eigen zaak heeft en dit beroep nog steeds uitoefent (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin

van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met bende 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Het algemene verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent wordt op algemene wijze geponereerd doch niet verder toegelicht, zodat dit betoog niet volstaat om afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters verklaringen omtrent problemen met de bende 18 niet weten te overtuigen. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die haar afpersen maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte, maakt verzoekster in haar hoofde een reëel risico om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen niet concreet aannemelijk. De Raad merkt daarnaast op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 1.847(c)). Volledigheidshalve moet erop gewezen worden dat verzoekster - die eerder heeft gewerkt in de zaak van haar vader waarbij moet aangestipt worden dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar ouders een huis in eigendom hebben, dat haar vader nog zijn beroep kan uitoefenen, dat zij de middelen hebben om elke drie weken een andere woning te huren en ook haar vliegticket hebben kunnen betalen (persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 7 en verklaring DVZ van 18 augustus 2020, p. 7 en p. 11) - niet aantoonde dat zij geen werk zal kunnen vinden en/of dat zij geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om deze redenen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg of de toegang tot de arbeidsmarkt zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

Waar verzoekster louter verwijst naar de precaire en humanitaire situatie in El Salvador, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)”* (eigen onderlijnen).

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie

die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekster brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofdte kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster betoogt dat het rapport waarop verweerder zich baseert achterhaald is doch wijst zelf op informatie uit 2019 terwijl verweerder onder meer heeft gewezen op een COI Focus van oktober 2020 en van december 2020. Bovendien heeft verweerder bij aanvullende nota van 29 oktober 2021 de beschikbare landeninformatie geactualiseerd zodat dit betoog van verzoekster dat de informatie verouderd is, bovendien ook niet langer dienstig is.

Waar verzoekster wijst op de situatie in 2021 moet vastgesteld worden dat uit de aangebrachte informatie niet blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoekster geboren is in 1996 en meerderjarig zodat zij geen kind betreft zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag. Hoewel de belangen van het kind, quod non in casu, een doorslaggevende overweging vormen, mag evenwel niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, bij de beoordelingen van verzoeken om internationale bescherming, enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU